ఘోస్ట్ రైటర్

రాత్రంతా రాసుకున్న స్క్రిప్ట్ కాగితాల్ని బ్యాగులో కుక్కేసుకొని బయట పడదామనుకొనే టైంలో వచ్చిందా అమ్మాయి... ఇరవై ఏళ్లుంటాయేమో... గులాబీ రంగు పంజాబీ డ్రెస్... గుండ్రని మొహం... పెద్దకళ్లు... సన్నటి ముక్కు... చిన్నిపెదవులు... వీటన్నింటికీ తోడు ఆమె తెలుగమ్మాయి కాదు అనడానికి నుదుటిమీద అడ్డంగా... విభూతి బొట్టు.

నేనున్న గది పక్క పోర్షన్‌లోనే వారం కింద దిగారు. తండ్రీ కూతుళ్లు ఇద్దరేనేమో... తండ్రి పూర్తి రోగగ్రస్థుడిలా మంచాన పడి... దగ్గుతూ వుండటం మినహా వాళ్లింట్లోంచి ఏ అలికిడీ విన్పడదు. కళ్లతో చూసి నవ్వుకోవటం తప్ప... ఆమె మాట్లాడింది ఇప్పుడే.

''ఉంగల్ ఏట్టిల్ కాఫీ ఇరుక్క'' (మీఇంట్లో కాపీ పౌడర్ వుందా?) అని తమిళంలో అడిగింది.

సినిమా రైటర్ని కావాలన్న పిచ్చితో మద్రాస్‌లో కూడా కొన్నాళ్లు తిరిగాను కాబట్టి... నాకు తమిళం అర్థమవుతుంది కాని మాట్లాడరాదు.

''నేను బ్యాచిలర్‌ని. నా గదిలో కాఫీ పొడులు, టీపొడులు వుండవు'' అన్నాను. నా తెలుగు కొంత అర్థమైనట్టుంది.

''పోగట్టం... షుగర్ ఇరుందల్ రెండు స్పూన్ కుడుక్కరింగలా... అప్పావులి టాబ్లెట్స్ పొడరీనం...'' డికాక్షన్ అణాళుం సెజిట్టు కొడుక్కణం ఎన'' (పోనీ... షుగర్ వుంటె రెండు స్పూన్‌లు ఇవ్వరా... నాన్న గార్కి టాబ్లెట్స్ వేయాలి. కనీసం డికాక్షన్ అయినా కాచిపోద్దామని...) అంది.

"టీ పొడి, చక్కెర భార్యాభర్తల్లాంటివి. భలేవారే. అదిలేకుండా ఇదెలా వుంటుందండీ. సారీ..." అన్నాను. 'సారీ' అన్నది మాత్రమే అర్థమైనట్టుంది.

లోపల్నించి ముసలాయన దగ్గు విపరీతంగా వినొస్తుంది. ఆ అమ్మాయి కళ్లల్లో సన్నటి నీటిపొర... 'ఓకే సర్...' అంటూ వెళ్లి తలుపులేసుకుంది. నా మనసు మూగవోయింది. కనీసం చెంచాడు చెక్కర కూడా సాయం చేయలేని జీవితాలు...

వాళ్లు సినిమా వాళ్లే కావచ్చు... లేకపోతే 'క్రిష్ణానగర్' లో ఎందుకు దిగుతారు? నిజంగా... ప్రేక్షకులకు ఇదెంతటి రంగుల ప్రపంచం.

ఇక్కడ... గ్లిజరిన్ కన్నీళ్లముందు... అసలు కన్నీళ్లు ఆవిరైపోతున్నాయి.

డిజిటల్ సౌండ్‌ల మధ్య... ఎన్నెన్నో రికార్డ్ చేయని ఆకలికేకలు...

అంగుళం మేకప్ కింద... అంగాంగం తొక్కివేయబడే రంగుల రంగమిది. గదికి తాళంవేసి మెట్లుదిగి వస్తుంటే... ఇంటి యజమాని కొడుకువచ్చాడు పుస్తకంతో.

"అంకుల్... ఈ పద్యానికి అర్థం చెప్పండంటూ... గటగటా చదివేసాడు".

'దొరలు దోచలేరు... దొంగలెత్తుకుపోరు...

విద్య నిగూఢ విత్తము...' అంటూ సాగే పద్యమది. నాకు నవ్వొచ్చింది. దాని అర్థం చెప్పి అబ్బాయిని పంపించాను. పాపం ఆ పద్యం రాసిన కవి ఈనాటి సినిమారంగం గురించి వూహించి వుండడు. కాదేదీ దొంగతనానికి అనర్హం అన్నరీతిలో ఇక్కడ విద్యకూడా దొంగిలించబడుతుంది. అవసరమనుకుంటే... ఇదే పద్యాన్ని సినిమాలో పెట్టేసుకొని తమ పేరులేసుకునే మేధావులున్నారీ రంగంలో... ప్చ్... రోడ్డుపైకొచ్చాను.

మనిషి రోడ్డున పడ్డాడు!!

శివరాం డైరెక్టర్‌ని కల్సి రాత్రి రాసుకున్న స్టోరీ సినాప్సిస్ చెప్పాలి. ఎలాగైనా ఒప్పించాలి అని డైరెక్టర్ ఇంటికి ఫోన్ చేసాను.

"ఆయనిప్పుడే అన్నపూర్ణ స్టూడియోలో జరిగే 'వయసే పూలతోట' చిత్రం ఫిఫ్టీడేస్ ఫంక్షన్‌కి ఛీఫ్‌గెస్ట్‌గా వెళ్లారని" ఓ ఆడగొంతు చెప్పింది.

ఈడ్చుకుంటూ అన్నపూర్ణ స్టూడియోకి వెళ్లాను.

నేను వెళ్లేసరికి సెక్యూరిటీ లోపలికి వెళ్లనివ్వకపోవటంతో... ఓవ్యక్తి ఘర్షణ పడుతున్నాడు. నేనతన్ని చూసి 'హాయ్... భార్గవ్' అన్నాను. అతడు ఫిలింనగర్ రోడ్లమీదేపరిచయమైన సగటు రచయిత.

అతడూ ఎండలోపడి వచ్చాడేమో... చెమటలు పోస్తున్నాయి.

"చూడండ్సార్. ఇన్విటేషన్ లేనిదే లోనికి వెళ్లనివ్వనంటున్నాడు." అతడు నాతో చెప్పేలోగా రెండు కార్లు రాగానే... అలర్ట్‌గా శాల్యూట్ చేసి గేట్‌తీసాడు.

గేటుమీద పెద్ద బ్యానర్...' వయసే పూలతోట అర్థశతదినోత్సవం అని

"ఏమయ్యా... ఆయనెవరో తెల్సా?" అన్నాను సెక్యూరిటీ నుద్దేశించి.

"ఎవరైతే నాకేంటీ సార్. ఇన్విటేషన్ లేనిదే ఎవరూ పోరాదు' కటువుగా అన్నాడు.

"ఈ సినిమా రైటరయ్యా బాబూ... ఈ సిన్మాకథ రాసిందితనే" అన్నాను. నామాట ఆవగింజంతైనా విన్పించుకోలేదు.

ఇక నేను వెళ్లటం కూడా సాధ్యపడదు అన్న విషయం అర్థమైంది.

"రాబాసూ... ఇకవాడు మనల్ని పోనీడు. సిగరెట్టయినా లాగిద్దాం" అని నా భుజం మీద చెయ్యేసి భార్గవ్ కదలటంతో... స్టూడియో రోడ్డుకి అవతలి ప్రక్కన వున్న సిమెంట్ చప్టామీద చతికిలపడ్డాం.

స్టూడియో గేటు దగ్గర మైకు పెట్టినట్టున్నారు. దండల ప్రోగ్రాం కావచ్చు. చప్పట్లు విపరీతంగా విన్పిస్తున్నాయి.

"ఏం గురూ... ఏం రాస్తున్నావ్?" అనడిగాడు భార్గవ్ సిగరెట్ అంటించి

"ప్చ్..." అన్నాను నిర్లిప్తతతో

భార్గవ్ నవ్వాడు.

"నేను ఇండస్ట్రీకొచ్చి పన్నెండేళ్లయింది బ్రదర్. ఇదిగో ఇదే నా ఫుల్‌లెంత్ మొదటి సినిమా. చాలా సంవత్సరాలు డెబ్బయ్ సీన్లతో కథ చెప్తే... ఈ సీనొకటి బావుంది అని ఆ సీన్ తీస్కొని వెయ్యో, రెండువేలో ఇస్తే గడుపుకొచ్చాను. ఇంకొన్నాళ్లు ఓ ప్రముఖ రచయిత దగ్గర నెలకి నాలుగువేల జీతం మీద ఘోస్ట్‌రైటర్‌గా పనిచేసాను. ఆయన రాసిన ఎనభైరెండు సినిమాల్లో పదకొండు పూర్తిగా నావే. ఒక్కో సినిమా కోసం రెండు నెలలు కష్టపడితే ఎనిమిదివేల జీతం. ఆయనకి మాత్రం సినిమాకి ఆరు లక్షలు... కసి బ్రదర్... కసి పెంచుకోవాలి... నువ్వు ఏడాదికే డీలా పడితే ఎలా?" అన్నాడు.

"మరి నీకు ఈ సిన్మా ఫంక్షన్ ఇన్విటేషన్ రాలేదా...?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"నువ్వింకా చాలా అమాయకుడివి బ్రదర్. ఆ మాటలు విను..." అన్నాడుమైకు వైపు కళ్లతోనే చూపిస్తూ...

ఎవరో మాట్లాడుతున్నారు.

"ఈ సినిమాకి కథే హీరో... ఇంత గొప్ప కథ నా జీవితంలో చూళ్లేదు. ఈ కథవల్లే సినిమా ఇన్ని రోజులాడిందంటే ఆశ్చర్యం కాదు. ఇప్పుడే కాదు ఏనాటికైనా సినిమాకి కథే హీరో... మంచి కథలు వచ్చినంత కాలం నిర్మాతలు, నటులు, టెక్నీషియన్లు పచ్చగా వర్ధిల్లుతారు. అలాంటి మంచికథ ఈ చిత్రానికి ప్రాణం పోసింది. అందుకే కథే ఈ సిన్మాకి హీరో అని ఇప్పటివరకూ అందరూ చెప్పారు. నేనింకా నొక్కి చెప్తున్నాను..."

భార్గవ్ మళ్లీ నవ్వాడు.

నాగుండెనెవరో పిండేసినట్లయింది.

"నిజంగా ఎంత బాధాకరమైన విషయం... కాయని పొగుడుతూ చెట్టుపేరుని మర్చిపోతున్నారు...." నా కళ్లల్లో నీటిపొర ఎగిసివచ్చింది.

"తమ్ముడూ... సినిమా రంగానికి రాయాలంటే... స్పందించి రాయటం మానుకో... ఎందుకంటే... గుండెల్లో తడివుంటే మాత్రం... రోజూ ఏడుస్తావ్. ఒకవేళ నువ్వు బాగా రాసినా హీరో బామ్మర్ది దగ్గర్నించి... హీరోయిన్ తల్లివరకూ దాంట్లో కాలుపెడతారు. స్క్రీన్‌మీద నీ కథని నువ్వే చూస్కొని... ఇంటికెళ్లి ఏడుస్తావ్... హీరోల ఇమేజ్‌ల్లోకి వెళ్లి కథ్రాయాలి తప్ప... నీ కథల్లోకి ఏ హీరోరాడు. వాళ్లకేం కావాలో వాళ్లకే తెలీదు... ఎలా నిలదొక్కుకుంటావో... బెస్టాఫ్‌లక్" అన్నాడు సిగరెటు దమ్ము గట్టిగా తీసి.

ఆ తర్వాత హిట్ సిన్మాలు, ఫ్లాష్ సిన్మాలు, ఫ్లాఫ్ సిన్మాల మీద గంటసేపు గడిచింది. ఇంతలో స్టూడియో మేయిన్‌గేట్ తెరవగానే... ఒకదానివెంట ఒకటిగా కార్లన్నీ రయ్‌రయ్‌మంటూ వెళ్లిపోయాయి.

భార్గవ్ దగ్గర సెలవు తీస్కొని... డైరెక్టర్ వేటలో పడ్డాను. కాని ఆయన దొరకలేదు. రోజంతా టీలతో గడిపి... రాత్రి ఎనిమిదింటికి గదికొచ్చాను. బ్యాగ్‌ని నీరసంగా విసిరికొట్టి... చాపమీద కూలబడ్డాను.

తమిళ అమ్మాయి వచ్చింది. "ఎదావదు సాప్టిటీంగలా...?"

(ఏమైనా తిన్నావా?) అడిగింది.

నేనేమీ చెప్పలేదు...

అయిదు నిమిషాల్లో ఒకటిన్నర చపాతీ... టమోట చట్నీ ప్లేట్‌లో పెట్టుకొని వచ్చి నాముందుంచి 'తిను' అని వెళ్లిపోయింది.

ఆకలి భాష... ఎంత తొందరగా అర్థమవుతుంది.

ఆబగా తిన్నాను. కూజాలోని నీళ్లు తాగి... మరో సబ్జెక్టు గురించి ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను.

* * * *

ఎట్టకేలకు నాలుగురోజులకు డైరెక్టర్‌ని దొరకబుచ్చుకొని... ఆయనిచ్చిన అరగంట టైంలో వీలైనంత క్లుప్తంగా రెండు కథలు చెప్పాను. పెదవి విరిచాడాయన. మళ్లీ కలవమన్నాడు. అన్నాడే గాని... మళ్లీ దొరకలేదు. ఓసారి ఆయనకోసం వెళ్లి వస్తుంటే జానియర్ ఆర్టిస్ట్ సప్లయర్ ఖలీల్ ఇంటిదగ్గర తమిళమ్మాయి కనపడింది. నన్ను చూడగానే తలదించుకుంది. నేను దగ్గరిదాకా వచ్చాక కూడా కనీసం తలెత్తిచూడలేదు. ఆమెను విష్ చేస్తే ఫీలవుతుందని మౌనంగా వచ్చేసాను.

ఆరోజు రాత్రి... పెనం మీద వేయించిన బ్రెడ్‌ముక్కలు ప్లేట్‌లో తీసుకొచ్చి పెట్టింది. "మానాన్న గారి ఆరోగ్యం రోజురోజుకీ పాడవుతోంది. నేను సంపాదించే ఇరవై, ముప్పయ్

రూపాయల్తో ఇంక మందులేమొస్తాయి. అందుకే మందులివ్వటం మానేసాను. చాలీచాలని మా తిండిలోంచే... కొంచెం మాత్రమే పెడుతున్నాను. ఆకలి బాధ నాకు బాగా తెల్సు..." గబగబా తమిళంలో చెప్పేసి వెళ్లిపోయింది.

నాకెందుకో... ఈ సినిమా ఇండస్ట్రీనించి ఇంటికి వెళ్లిపోవాలన్పించింది. తన తోటివాళ్లంతా ఉద్యోగాలు చేస్తు, పెళ్లి చేస్కొని ఎంజాయ్‌గా వుంటే.... రంగుల ప్రపంచమ్మీద రైటర్‌గా వెలిగిపోవాలని రంగురంగుల కలలు కనివచ్చి... రెండేళ్లయినా ఏం సాధించాడు??

నా కడుపులో ఆకలి బదులు దు:ఖం పొర్లింది.

భగవంతుడా... ఓ మనిషిని పిచ్చివాణ్ణి చేయాలనుకుంటే.... వాడికి నీ దగ్గరున్న లలిత కళల్లో ఏదో తగిలిస్తావ్ కదూ....

ఈ ఇండస్ట్రీలో ఎవరు సినిమా మొదలెట్టినా... మొదట బలయ్యేది కథా రచయితే!

ఆ రాత్రి ఈ ఆలోచనల్తో నిద్రపట్టలేదు.... అలాంటి రాత్రులెన్నెన్నో...???

* * * *

మళ్లీ ఓరోజు మరో డైరెక్టర్ సుధీంద్రని ఆయన గెస్ట్‌హౌస్‌లో కలిసాను. మరో రెండు కథలు విన్పించాను. బావున్నాయి. బాగాలేవు ఏదీ చెప్పలేదు. చివరగా "నీకో తమిళ సిన్మా చూపిస్తాను. ఆ సినిమా కాన్సెప్ట్‌ని అర్థం చేసుకొని తెలుగు నేటివిటీకనుగుణంగా... ఇంతకు ముందు నవ్వు చెప్పిన కథల్లోని అయిదారు సీన్స్ పనికొచ్చేవి (చెప్పాడతను) అతికించి... కథని డెవలప్ చేయి. నీకు వెయ్యిరూపాయిలిస్తాను. కథ నాపేరే వేస్కుంటాను." అన్నాడు క్యాజువల్‌గా.

"ఘోస్‌రైటర్‌గా మారుతున్నానేమో" అని మనసులో అనుకుని 'సరే సర్' అన్నాను. ఆయన నన్ను టీవీ ముందు కూచోపెట్టి కేసెట్ ప్లే చేసి వెళ్లిపోయాడు.

రెండున్నర గంటల తమిళ సిన్మా చూసి గుండె ద్రవించిపోయింది.

ఎంత గొప్ప కథ...!!!

మనసు ఒప్పుకోకపోయినా తప్పదనుకొని... కాగితం కలం తీస్కొని ఆరోజు పగలూ, రాత్రి కూచొని సీన్‌వైజ్‌గా రాసి తెల్లారి వచ్చిన డైరెక్టర్‌కి విన్పించాను.

"ఒకే... బాగానే వుంది. మిగతా మార్పులు, చేర్పులు నేను చేసుకుంటాను' అని షేక్‌హ్యాండిచ్చి... వెయ్యి రూపాయలు చేతిలో పెట్టాడు.

ఆ డబ్బుని చూసాక ఏ మాత్రం ఫీలవలేదు. జేబులో పెట్టుకొని బయటికొచ్చాను.

* * * *

ఇంటిముందు ఆటోదిగగానే... ఎక్కువమంది కనపడటంతో... అనుమానంగా మెట్లెక్కసాగాను.

వాడలోని వాళ్లందరి మొహాల్లోనూ విషాదచ్ఛాయలు.

నా గదిముందుకొచ్చి... పక్కపోర్షన్ వైపు చూసి అవాక్కయ్యాను.

తమిళమ్మాయి వాళ్ల తండ్రి చనిపోయాడు... శవం పక్కనే దీనంగా ఏడుస్తూ ఆ అమ్మాయి.

గుండె కలుక్కుమంది.

"ఎప్పుడు చనిపోయారు?" అనడిగాను ఇంటి ఓనర్ని.

"రాత్రి మూడుగంటలకి పోయాడట. ఆ అమ్మాయొక్కర్తేవుంది...." అన్నాడు.

అప్పుడే శవాన్ని చూడటానికొచ్చిన ఓ సీనియర్ కో-డైరెక్టర్

"పాపం... ఒకప్పుడాయన ఎంత గొప్పగా బతికాడు, తమిళంలో ఆయనకు మంచి పేరుంది" అన్నాడు. నేను విస్తుపోయాను.

"అవునా... ఏం చేసేవారు" అన్నాను.

"అదేంటయ్యా బాబూ... ఆయన రాసిన సినిమాలు సూపర్ హిట్. ఆమధ్య ఆయన రాసిన కణ్ణేరిన్ జ్వాలైంగల్ (కన్నీటి మంటలు) సిన్మా తమిళంలో రెండొందల రోజులాడింది.

ఆ మాట విన్న నాగుండె.... బ్లో అవుట్‌లా ప్రేలింది.

'కణ్ణేరిన్ జ్యాలైంగల్ కథ ఆయన రాసారా?" అన్నాను పైకి.

'నిన్న రాత్రంతా తాను తెలుగులో కాపీ చేసిన తమిళ కథ.... ఈ మహాత్ముడు రాసిందా?.

మనసు ముక్కలవుతోంది.

తల బ్రద్దలవుతోంది...

కళ్లగోళాల్ని ఫెటేల్మని ఢీకొంటున్న కన్నీటి కెరటాలు...

దీనంగా ఆమె సన్నటి ఏడ్పు... శూలాల్లా తాకుతోంది.

అప్రయత్నంగానే జేబులోంచి వెయ్యిరూపాయలు తీసి... గదిలోపలికి వెళ్లి ఆ అమ్మాయి చేతిలో పెట్టాను.

దహనం చేయడానిక్కూడా ఆమె చేతిలో చిల్లిగవ్వలేదని నాకు తెల్సు. ఆమె కన్నీళ్లతో చేతులెత్తిమొక్కింది.

నేను శవంవైపు తిరిగి కళ్లు మూసుకొని ప్రార్థించాను.

"నీ కష్టార్జితం నీకే చేరింది... నేను నిమిత్తమాత్రుడిని... అంటే ఘోస్ట్‌రైటర్‌ని... ఓ మహారచయితా.... నన్ను క్షమించు.

ఆయన పాదాలపై మోకరిల్లాను.